

Выходить во Львовѣ що Середы и Суботы (кромѣ рускихъ святъ) о 4-й годинѣ по полудни. Литер. холостка „Библиотека наизнам. поэзії“ выходитъ по 2 печат. аркушъ кождого 15-го въ послѣд. днѣ кождого мѣсяца.
Редакція, администрація и виспѣднія подъ Ч. 15 плацѣ Галицкій.
Всѣ листы, посыпки и рекламаціи належать пересыпти подъ адресою: редакція и администрація „Дѣло“ Ч. 15 плацѣ Галицкій.
Рукописи не звртаются толькъ на измѣненіе застороженіе.
Поединоке число стонть 10 кр. а. в.

До П. Т. Выборцѣвъ!

Кандидатомъ на посла до рады державной зъ поѣтѣвъ Львовъ-Городокъ-Яворовъ зъ групъ сельскихъ громадъ поставленный Впр. о. Яковъ Шведзицкій, крошашнагъ и парохъ при церкви св. Параскевѣ во Львовѣ.

Кандидатомъ на посла до сейму зъ курія сельскихъ громадъ поѣту Коссовъ-Куты поставленный Вл. Адамъ Грабовенський, п. к. адъюнктъ судовъ тъ Коссовѣ.

Въ имени широгого патріотизму и добра руского народа взываемо всѣхъ П. Т. Выборцѣвъ дотычущихъ округовъ, чтобы единодушно и неустрашимо при надходящихъ выборахъ голосували на тыхъ кандидатовъ.

Святый Выдаѣ „Рускої Рады“ упрашаемо, щобъ зволитъ заняться якъ найкорочнѣмъ скликаньемъ передвыборчихъ зборовъ въ поїтѣахъ Львовъ-Городокъ-Яворовъ.

Заявленіе.

Понеже изъ многихъ сторій понѣтѣвъ Львовъ-Городокъ-Яворовъ поднесено мою кандидатуру на посла до рады державной, пріоѣ занятою прилюдно, що и безусловно вриши сей кандидатуру въ користь Впр. крѣл. о. Якова Шведзицкого и теперь сонвѣмъ не кандидую. А заявляю се длітого, понеже противники руского народа рады зъ всего користи, могли бы и въ тѣхъ случаю обаламчувати выборцѣвъ и отводити ихъ вѣтъ единодушного голосованія на руского кандидата Впр. крѣл. Якова Шведзицкого.

Дякуючи за окаваніе менѣ довѣрія, упрашую въ имени святости нашої справы народної, въ имени добра нашого народа и широруского патріотизму всѣхъ Вл. Выборцѣвъ понѣтѣвъ Львовъ-Городокъ Яворовъ, щобъ единодушно и неустрашимо, въ однѣй музѣ голосували на Впр. крѣл. Якова Шведзицкого и не далиничимъ обаламчутись и отвествись бѣтъ сего голосованія. Мы Русины пакъ

Дѣло

Предплатна „Дѣло“ стонть:
на цѣлый рокъ 8 зр.
на пѣть року 4 зр.
на четверть року 2 зр.
за днѣ „Библиотеки“ изъ самъ даєтъ:
на цѣлый рокъ 12 зр. за цѣлый рокъ 6 зр.
на пѣть року 6 зр. на пѣть року 3 зр.
на четверть року 3 зр. на четверть року 1 зр.
Предплату належить пересыпти
франко (найлучше почтовымъ) перевозомъ до: Администрація час. „Дѣло“. Оголошенія призначаются по цѣлѣ 6 кр. а. в. бѣтъ однѣй строчки печатной. Рекламаціи неопечатаній вѣльшій бѣтъ порта.

но можемо отдавати заступництва нашихъ народныхъ интересовъ изъ чужой руки. Такъ страшно кризичнѣй интересы нашего селянства способъ переведенія реформы земельного податку у насъ есть однѣмъ члененыхъ а сумныхъ доказать, що значить поїбрти заступництво селянскихъ и руско-народныхъ интересовъ изъ чужой руки. Тоже поутчимъ сумнимъ доказомъ, будьмо единодушний и неустрашимий въ оборої нашого селянства, нашої народности. Выборцѣ! голосуйте разомъ якъ однѣй музѣ на Впр. крѣл. Якова Шведзицкого!

Львовъ, 22 лютого (6 марта) 1881.

Володимиръ Барбенський.

Скликуймо соборчики!

(Голосъ до нашого духовенства.)

Въ попереднѣй ч-тѣ поднесли мы многоважну справу рекламиацій що до оціненія землі. Речиць для тыхъ рекламиацій, назначений послѣ дотеперь обовязуючихъ закономъ на 45 день числа вѣтъ 1 п. с. марта, мас послѣ нового закона ухваленого въ палатѣ послѣ бути проповѣденій до конця маї 1881. Податкова комісія палаты панівъ, котра обрадує теперъ надъ симъ закономъ, ухвалила, щобъ сей речиць проповѣдити до 15 п. с. червца с. р. Яка буде остаточна ухвала, ще не знати, въ кождомъ случаю треба послѣвати съ працію потрѣбными до рекламиацій. Въ той справѣ одержали мы вѣтъ Впр. о. Ст. Качалы слѣднє письмо:

„Теперь взыщено чисто до рекламиацій. Стѣ се послѣдня пора, взыскати свои покривженія и ратувати, що дастись еще уратувати. Селяне наші заходять въ голову: „ненає где ради засягнути“. А тутъ дорадцівъ требабы много, бо частъ короткій, а о рѣжнородныхъ справахъ, вильываючихъ на внесеніе рекламиацій, можна буде пересвѣдчитись толькъ на мѣстці зъ маї катаstralныхъ, парцельовъ протоколівъ и т. д. Для того

думаю, що будобы добрѣ, якби священники познакомилися съ тою такъ важною справою, якъ приступати до рекламиацій и якъ и где ихъ вносити, щобъ могли въ людямъ пораду дати и самі за себе рекламиувати. Тутъ бо и священники въ високій степеніи интересованій. Приходській земля такожъ оцінений, а послѣ того оціненія напевно буде урегульована та-кожъ и наша плата. Наші священники часто и справедливо подносять голосъ о полученнію дотації, чи однакожъ одержимо тое полученіе, сего не знати. Але теперъ наспіла пора, щобъ бодай въ тої дотації, яку маємо, не погоршити, а погоршими єї, коли чисто рекламиацій промине дармо, або коли зновъ будемо рекламиувати не тамъ або не такъ, якъ въ где належить. Такъ може статися, що додатокъ до конгрюї буде утраченій, або що єще і податокъ накажуть пла-тити. Думаю ділого, що будобы добрѣ, щобъ оо. декане скликали соборчики для вилучного обговоренія справы о рекламиаціяхъ, обовязавши попередь одного або и колькохъ зъ кондаканальнихъ, обознатися точно и основно съ тою справою, щобъ оттакъ могли єї и прочимъ братамъ на соборчику пояснити. Берѣмся вчасно до дѣла, щобъ позитивне не прійшло намъ жалуватися за позно и надармо!“

До сихъ слобъ нашого многозаслу-женого патріота не потребуємо ничего додавати, послѣ того, що мы въ той справѣ вже въ попереднѣй ч-тѣ сказали. Звертаюмо толькъ по разъ третій увагу на книжочку: „Новый податокъ земельный“, написавъ Х. Таранъ, (Ціна 35 кр. а. в.), где кождый знайде въ VI роздѣлѣ точне поясненіе о рекламиаціяхъ и отпо-вѣдій до того формуларѣ.

Героѣ „Подвойної крейдки“.

(Даліше.)

Коли отгадуючи мысль Gaz. Narod. възьмемо Галичину противъ прочої дер-жави окремо, то знаємо, що въ цѣлій

реформї податку земельного расходилося о рѣжнороднѣйшій розкладъ того податку, якъ чого (въ уваги на дотеперьшиє низше оподаткованіе Галичини супротивъ іншихъ країнъ) вypadало необхідно, що Галичина о якусъ суму мусить платити податку бѣльше якъ дотеперь. Нове оціненіе мало на цѣли (с. в. починно будо мати) спрощенії розкладъ тої податки на всіхъ контрибуентівъ галицькихъ, а такъ справедливість далася перевести толькъ черезъ еправедливіе оціненіе кождого зъ тыхъ контрибуентівъ. Gazeta Narodowa твердить, що тутъ и несправедливіе знижене вартості паньскіхъ земель, ничего не скодить справедливості розкладу податку. Отже възьмемъ зновъ маленький цифри, и допустимъ, що податки вже податку, якъ на Галичину мусить припасти, вносятъ 120 зр., и що єї покрити мають, икъ природно, панъ и хлонъ. Допустимъ (для легкості рахунку) зновъ, що оба мають рѣвно землю и що дохдь панъ вносятъ, колибы єї „случино“ оцінено — 500 зр., а хлонъ такожъ 500 зр., разомъ отже 1000 зр. Такъ икъ въ попереднѣй прикладѣ, такъ и тутъ, щобъ покрити жадану податку податку с. в. 120 зр., мусить вгадану цѣлій країній дохдь 1000 зр. дати податку бѣльше о 120 зр., значить 12%; отже панъ 60 зр., хлонъ такожъ 60 зр. А теперъ допустимъ, якъ и Gazeta Narodowa допускає, що толькъ хлонъ еправедливо оштрафано с. в. на 500 зр., а панъ неслучено о 400 зр. и панъ, отже на 100 зр. Разомъ отже на покрите країній податки вже толькъ дохдь 600 зр.; значить за то мусить стояти податкова рѣжнородніо поднести, а то ани менше ани бѣльше, икъ зновъ на 20%. И що? Панъ съ хлономъ разомъ заплатитъ очевидно цѣліу потрѣбну податку 120 зр., але зъ тогу заплатитъ хлонъ підѣя спого „случино“ оштрафаного дохду 500 зр. 20% = 100 зр., а панъ підѣя свого „неслучино“ зниженого дохду 20% толькъ = 20 зр.

Чи Gazeta Narodowa учиася инакшон артистични?

Очевидно, що инакшон, бо въ про-тивнѣй случаю не будобы настъ могла такъ на прахъ ровтороцити своїмъ ех catedra осудомъ, що „Piszczy w Dile wie ma rojescia o rozkładzie podatku.“

Отже то суть вже всѣ, що называються певі аргументы, котрій Gaz. Nar.

А въ попереднѣй ч-тѣ
Огню иска ревніго,
Тѣс — невгласа...*)

що оттакъ вгаданъ страхъ нашихъ ворогівъ передъ нашимъ обѣданіемъ, котрого наслѣдства показалися вже на пѣчу и послѣдніхъ выборахъ и що не забувъ, наконецъ и словами нашого гімнуса зъ 1848 року: „Разомъ руки си подаймо!“ скріпили вгадній слова кобзарі:

Обнійтесь жъ, брати мої,
Можу вѣстъ, благаю,
Нехай мати усміхнися,
Заплакана мати.

Тую бесѣду въголосену съ жаромъ можна смѣло назвати манифестомъ тихъ, що підѣ олікімъ вгоди почали працювати для добра Руси, не въжидавши постороннії помочи чужої ни зѣті. Голосний и загальній оплески обраної публіки, овавшися на конці бесѣди суть доказомъ, що гадки въголосеній нашими лише словами рукописи Тараса хороненої въ народніхъ домахъ:

Заплакали у осібда
Нову, добру хату
Сосіде злї, нагрілося
Тай полягти снати
И забула теплый попіль
По поля розвѣтъ.
Лежити попіль на розпугтѣ,

*) Посланіе Т. Шевченка до Шаєрика. Рукопись власноручна сен поеми Шевченка подарена В. Балозерскимъ „Народному Дому“ р. 1861.

ХХ РОКОВИНЫ СМЕРТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

въ Львовѣ.

Свої идеали, все свое знанье, свою культуру, відданіе людствѣ безсмертнѣйши одиницівъ въ промѣжъ себе. Великі люди се найкрасній даръ неба для нуждаючихъ людстви, се той весній дощъ, що ожививъ духовошу іну цѣліхъ вѣківъ и поколінь. А межи великихъ людівъ пішно не найменшими суть велики поети, ти Прометеї, що обдарють сеїть небеснимъ огнемъ, інчими право-дами, ти фахай, що освічують минувшій и будучій, — інчими, що читають, по словамъ Томы Карлайля, въ найтайнейшій въ помежі тайнъ, въ книжѣ суті, въ книжѣ всесвіття. Тому жъ то будо и есть почитаніе великихъ мужівъ, догма цивілізаціонихъ народівъ и мѣрою іхъ образованія; тоожъ и найщаєшій ти народу, що мають найбільше таїти, котрыхъ имена вислугувати за те, щобъ іхъ кладено межи вѣківъ, збоють ізъ Шиллеръ, котрыхъ имають розланоїсѧ тѣ, „die unter die Sterne gesetzt sind“.

И мы Русины маємо, славити Бога, такихъ людівъ, котрій заслуживши безсмертній около нашого народа, заслужили себѣ черезъ то и на загальну безсмерт-

ДОПИСЬ.

через два дни вышкувала из своего кресна, и вынуждена вынуждала из поле противъ нашей разработы опорой изъ коядьга свойствъ слонъ на официальныхъ въ то пакиене изъ стороны шляхетской и правительства походчихъ и призаныхъ датахъ и фактахъ.

На подставѣ тыхъ, изъ таїкъ способъ докершнныхъ научныхъ подвигаетъ орекла таїкъ сама *Gazeta Narodowa* изъ третій день сюжетъ тридневной геройной обороны *wolnoſci, równoſci i braterſtwia*, що: „*Wezgaj odparliwymy zagazu Difa co do podatku gruntuwego!*”, нагадуючи тымъ мимоволь свои побидосні бюллетини изъ р. 1863, изъ которыхъ повстанцъ *gromili Moskala, gromili, gromili az — usieki do Galicyi* и одинъ, що працюєтъ, поизмаліць въ официалистъ у галицької шляхти, а другій, що ученикъ, стали повинити таїкъ саму, хочъ менше продуктивну службу у тоїже шляхти при редакції *Gaz. Narod.* — того либерального органу, который передъ колькомъ днами признался въ артикулѣ „*Dziennikowi poznańskiemu*”, що днъ ось бы то и радъ „*soj*” зробити для селянъ, такъ щожъ, коли не називають „*stojeć po ziemi dniańskim*” — шляхетскій преіумерантъ!

Сконструувавши такъ свою надъ наими побиду, шанонна *Gazeta* изъ конецъ таїкъ предъ усомільсь о єї статочності и о своїй артикулі, бо уявила за потреби для повіри свого становиска, залиши помочи противъ наїсъ — окричанихъ черезъ нею саму централістовъ, изъ особѣ п. Кайла, а то въ цѣли, щоби на ішру того, якъ показується, якого противника Галичини довести, що ось то „*Polańscy*” (чиє ми въ нашихъ разработахъ не отржимемо добре „*shlachty polskiej*” въ „*Polańscy*”, с. в. въ отъ польского народа въ загалѣ, и чижъ не въступаємо такожъ и въ оборонѣ покридикихъ польскихъ селянъ? для чогожъ не сказать лучше — коли вже о то ходить: польский шляхтичъ и ихъ адгеренты?), що ось то польска шляхта не могла скридики селянъ при грунтovомъ податку, скоро, якъ висідачъ той п. Кайла, єї заступники въ комісії податкової штукушають течеръ въ спрятъ податку домового въ оборонѣ селянськихъ хатъ, якъ Галичини противъ обтиженя податкомъ домовимъ!

Подавши гдякъ статистичній даты, черезъ п. Кайла въ подставії податковому на доказъ, що референтъ (п. Дідушиць) протує галицької хаты противъ польськимъ представлій, о которыхъ то датахъ сомнінію автентичності вгадаємо ще писце, — *Gaz. Narod.* вилюють таке славословію: „*Zy tychu wywodzącymъ цифровыхъ польськихъ ино, що правиць, що справовадателі. Полякъ (Дідушиць) бороть галицької селянськості, отже заради руского якъ польского хлона, щоби не дізнало віднішнення домовоого податку!*” А дальше описує точніші епоебѣ въ цѣли той маючої стати за неї писаки лісовий, „*оборони*”: „*До чого жъ зміряти польські посли?* До того, щоби напиши їїдній хлещъ рускій и польській мігъ бодай съ будівлемъ шієскіє подъ єдною стрічкою. А централістичні посли змірюють до того, щоби польській хлещъ, селянами, изъ обширныхъ субітиць и

*) Бо чижъ то не есть просто, рѣвно якъ милости, отъ національности, отъ соєднного егозму, отъ политичнї парціальності соєднъ независимо, порушаючись иногда наївти у найтвердиного ліхваря чувство индивідуального, а не класового, приватного а не политичнога милосердія, котре п. Дідушицькому въ хочьбѣ и всѣмъ польскимъ дехгатамъ наказує забезпечити галицької хлопови таєшіністю existentії, — можибѣ „*mieskania bodaż z bydlem pod jedna strzeczą*”, а охоронити его бѣзъ загроженю ему, по узвію *Gaz. Narod.*, черезъ п. Кайла et comp., евентуальності: „*wysilenia się albo wygranicia swarz z bydlem pod gole niebo?*”

(Конецъ буде.)

сего вечера була вночі достойною таїкъ великого празника. Музикальна гостина застальна публіцѣ артизрами була добрея и богата, може ажъ за богата. Ізъ виначайно таїкъ и теперъ ваняєши сюжето вечера заслужений нашъ композиторъ, музикъ и писатель проф. Вахнянинъ и постарался о то, щоби артисты беручи активну участь въ музикальному вечорѣ були Русини. Починиши иль належить бѣдамъ, мусимо на першомъ мѣстѣ згадати п.-ю Ганичакъ, жену виженія, бувшого товарища віденської „*Опії*”. П.-и Г. отспівали въ сопроводѣ фортепіана незвычайно красивымъ и сильнимъ голосомъ (*mezzo-вортапо* переходчій въ пізньої склади въ звучній альт) композицію Лисенка: „*На що мені гаріти*” и „*На городѣ коло броду*”. О слабъко знаю, сівалася п.-и Г. першій разъ публично, але вже въ єго виступленні видно, що сміло може рознинати съ самою знаменитою співачкою оперы и єсть посюю співачкою красою руского співучого. Другою окрасою Шевченкового вечера була молоденька и симпатична п.-я Ольга Шараневичъ. Отіграла єна на фортепіано врагъ съ молодимъ пранникомъ п. Ярославомъ Ільиницкимъ. Трубадуръ Верді-аго на четыри руки, укладу Вильбока, а єттань сама дуже арочно коло-

майку Витвицкого. Гра обохъ п'єсъ отзначалася незвичайно вибіченюю технікою и глубокимъ чувствомъ артистичнъмъ, що можна сказать таїкъ о менше приступомъ для широкой публіки *Impromtu* Тальберга, виконаніомъ п. Я. И.. Межи мужчинами відзначилася особенно п. Арданъ, котрый співавъ якъ працівникъ артистъ соло тенорове въ хоромъ Шторхъ: „*Nöchtni припітъ*”. Львівський хоръ музичний не мѣлъ лучшого тенора, якъ сей познаній ізмінъ родимецъ. Дуже подобався тоже відвестный ізмінъ львівіанамъ п. Мышуга, будучи співакъ оперы, знаменитымъ отсігнаніемъ сольного утвору Вахняниніа: „*Чи така наша доли*” — и звучній наївти поетарії сей кусакъ. Last but not least въ помежі солистомъ п. Ц. отспівали съ глубокимъ чувствомъ и високимъ артизмомъ Лисенка „*Заніщаніе*”. Абта здвоєній квартетъ: „*Серенада*” ідоволівіба и найкритичнішіе ухо музикального вистоха. Кромъ того отспівали єще доббрій хоръ: Воробкевича „*Чогожъ мені тижно*”.

Съ величимъ признаньемъ треба таїкъ піднести декламацію академіка п. Льва Гузара, тымъ бльшіше, що якъ виально вибетно, число новихъ, добрихъ декламаторівъ у наїсъ якось дуже юразъ зменшилося. П. А. Гузаръ отдекламувавъ уступъ въ Шевченковыхъ „*Гайдамакъ*” — „*Титарь*”. Двійній голосъ, іспе ви голопене посвіти чувства и арозуміння, принадна виерхість и милозвучність бесѣдъ, піднесли декламацію п. Г. до найвітатійшихъ точокъ сего музикально-декламаторскога вечера. Особливо бтданье трудного діалогу Яремы съ Оксаною було якъ не можъ лучше, посвіти и чувства, а совєтъ далеке бѣзъ пересады, або, якъ виначайно буває, бѣзъ засмішливої інтонації. Грдмій оплески нагородили молодого декламатора за європе сподненіе своїми трудною задачами.

Въ кондиції треба єще вгадати одну велику заслугою академичної молодежі, котра въ цѣли призбиранії фондівъ на реставрацію могилы Т. Шевченка занялася гардеробою, призначаючи дохдъ въ гардероби на тую цѣль. Бесѣдниць п. В. Баріїнській, котрый минулого року самъ відвідавъ могилу Т. Шевченка въ Каневомъ надъ Дніпромъ и відоюше вірснідчимъ єї стані, представивъ при єї кондиції свои бесѣдъ живими баршами, якъ то могила найбльшого героя, найбльше заслуженого сина Руїї — останя занедбаною, якъ она „*роасынала*” — майже забута, полишена, — хочъ се доси єдиний памятникъ для нашого поета. Пригадавши, якъ то другій пароды величують своїхъ великихъ мужнівъ, не мѣгъ бесѣдникъ утанті того вістыду, якій му-

слѣдство сего и по поводу таїкъ звичай урядниківъ ись такожъ, що ище не гошено термину, коли мають бѣзъ правиборы, громады Микитиниць, въ стынъ и Яворівъ вислали складу въ графично до Бго Екса, п. министра Тарнівого, а якъ зачуваюмо, що и звичай громады такъ само намірюють времія. Супротивъ него не Поліки а працівній органы агітувати и вибори репроваджають. Найжеві польські газети не трубять, що кандидатъ польській *Indek wybrany został*.

Длятого визываю на подставѣ фактій таїкъ „*Руску Раду*” иль въ звичай послали въ Вѣдни, щоби удали дотичніхъ властівъ, представили виши факти, и споводовані, що виши революція ради держави 18 лютого 1880 на внесеніе о. Озаренії ухваленої закладо п. старостѣ при борахъ якій нибудь актъ агітації принимати.

Длятого визываю на подставѣ фактій таїкъ „*Руску Раду*” иль въ звичай послали въ Вѣдни, щоби удали дотичніхъ властівъ, представили виши факти, и споводовані, що виши революція ради держави 18 лютого 1880 на внесеніе о. Озаренії ухваленої закладо п. старостѣ при борахъ якій нибудь актъ агітації принимати.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫ

Австрійско-Угорска Монархія

(Рада держави.) 118-те засіданія палати послівъ бтло для 4 місяцівъ. По отворю засіданія президентъ гр. Рорини въ довшій промові почавъ під номеромъ дра Рудольфа Брестеля, що такого обстоятельствахъ вибори підъ такими напоромъ може селінамъ не удасти, не дивниця. Дальше сконстатовано, що п. староста косовський таїкъ виборівъ переводить всю агітацію отверто безъ найменшого скрупулу, уживаючи до того всіхъ можливихъ силъ и средстивъ, які ви попадуть въ руки. И такъ завдали п. староста управители дому и лѣбдиви камеральнихъ въ Грипенії п. Гайна и просили, щоби той агітоавъ межи селянами на єго сторону, підъ той вітовицъ винною тымъ, що не говорить по руски. Надто вѣдь урядники староста при правиборахъ выражаюти говорити передъ селянами, що „*pan starosta sobic życzy, żebu tego a tego na wyborę wybrać*”....

О тымъ може поєднити Дмитро Котюкъ въ Пѣстині, о. деканъ Левицкій въ Пѣстині и многи іншій. Всідѣствіє сені отверто агітації въ сторони старосты выбрано по всіхъ селахъ вйтіть и писарінъ за виборцівъ, котрій бѣль словно стоять на розіязи п. старосты. — На нашего же кандидата п. А. Грабовенського роасівакъ противникою розлишній ізвѣстії, якъ п. пр. що противъ него видало комісію слідчою, що буде перенесений въ Коссона въ іншій сторони, а въ тої причини вже ви не можна на посла вибирати и т. д. Въ на-

слідьше виесенія Линца, підносили конкурсъ щадничихъ касъ поштовихъ та тендерівъ щадничими приватними касами щадничими, котрій надмірно обтяжений податами. Потомъ забравъ голосъ самъ виесенія Линцъ. Онъ годиться въ тымъ замісії дра Менгеръ, що касы щадничихъ потрібні вибори конкуренцію приватнимъ щадничими. Але жъ чи длітого, щоби праці щадничихъ провадили „*gemüthliches Leben*” не мають бути миліони «—» вибори? Тенерії умнії для єї часті жителівъ не мають іншої користі. Въ Вѣдни и въ миліонъ людей всіхъ щадничихъ съ єї виборами вкладоють 5 зл. Може роботникъ дати нараїтъ таку суму? А коли вибори

ситети перейняті кожного Руїї ви не опущено, занедбаною могилы Шевченка. Не входати въ тое, чи въ тымъ вибори єїднікъ вибрати всіхъ щирьхъ щадничихъ, щоби памятали на єї святі бовівівокъ наглядомъ могилы „*najboljegi Ruji*” — творця нашого новоге ти народного. На той залишъ призови заразъ сего вечера надъ 60 зл., а ви на ту ю цѣль вильняють єще дальше.

Межи гостями зауважали мы дра Добринського, кръла Павлікова, Шараневича, проф. Огоновського, Герека и інші.

Кончимо жданьемъ, щоби вибори не бути виборами вибори вибори.

Михайло П.

НАШІ РУСКІ МУЗИКАЛЬНІ ТВОРЫ

Написавъ П. Балашовъ.

Бувало, а не таїкъ то єще здійснило підъ музикальными публікаціями поїздійного Лавровскаго и Верховскаго. Були часы, а часы щасливі, що сї оба молодчики свої сердца виразиши въ сердечніхъ хорахъ промовили. А що іхъ сердца сердечною бесѣдою сердца слухачівъ промовили, тому єще близькість виталихъ творы єїднікъ сердцемъ, що серди їхъ гостила та їхъ

